

THESES,

QUAS

IN EXERCITIUM STIPENDIARIORUM
AD ACADEMIAM IMPER. ABOËNSEM,

CONS. MAX. VENER. THEOL. FACULT.,

VENTILANDAS SISTIT

MAG. GUSTAVUS GADOLIN,

S. TH. D., ARCHIPRÆPOS., PRIM. THEOL. PROF., IMP. ORD.
DE WOLODIM, IN IV CL. EQUES,

Respondente

CAROLO FREDRICO WIDENIO,

BOREAFENNONE, STIP. DE LA MYL,

In Auditorio Philosophico die XIV Decembris MDCCCXX.
horis 3. m. solitis,

ABOË, Typis FRENCKELLIANIS.

Thesis I.

Ecanæ vetustatis hominibus eos, qui revelationis lumine fuerint destituti, primum per denatorum imagines, somniantibus obversatas, in vitæ post mortem continuandæ incidisse suspensionem, e qua post secula tandem existeret varia amplificatio & passim certior ac ad philosophicam rationem accommodatio de animi immortalitate, de futuro remunerationis statu duplici, & de ceteris inde nexis, doctrina, veri præbet speciem. Cfr. v. c. quæ in Homero de occiso Patroclo ante funus ei factum Achilli in somnio viso leguntur.

Thes. II.

Hebræorum *sinæ*, fere ad similitudinem sepulcrorum gentilitiorum fictum, infantiam humani ingenii, rudimenta philosophiæ ponentis, sapiens, haud iis, quæ religionis res postulat, sufficere, nemo facile negabit. Verum in hac prima futurorum nec artificiosa adumbratione gentem ad Christi usque tempora non substituisse, & per se probabile est, & certis historici generis argumentis confirmatur.

Thes. III.

Præstantia christianæ religionis, ut in universum ex interna ejus vi & efficacia, ita ex solatio, quo animos erigit demissos, cernitur. Nec decet Christianum dolores ultro alere & augere, sed compescere, mitigare, finire, ut lætissimus concipiatur fiduciæ & spei sensus, servilem metum removens, amorem Dei verum vitamque spirituales omnem excitans & sustentans.

Thes.

Thef. IV.

Quamquam non negandum, toleranter haud raro ferri, quæ mutari non possint, est tamen, quod in fatalissimi defensores quosvis monendum, ut de christiana religione vehementer lætemur, quæ *πασαν την μεριμναν ημων* conjicere in Deum, *οτι αυτω μελει περι ημων*, nobis permittit, & *ταπεινωθηναι υπο την κραταιαν χειρα του αυτου*, non scil. ingravescentem nili ut *ημας υψωση εν καιρω*, nos jubet, 1 Pet. V: 6, 7.

Thef. V.

Adverforum utilitas verius & ad miseros recreandos aptius proponi non potest *παιδειας* illa religioni nostræ propria notione, calamitatibus adjuncta. Paternæ sublimis curæ & educationi; *παιδες, υιοι*, & quidem dilecti, sumus; *παιδων* vero est castigari, ut sapiant. Ergo *το παιδευειν* est beneficium ac parentalis pietatis documentum; quod si nobis non contingeret, seclusi essemus e cœlesti amore, quasi *νοθοι, και ουχ υιοι*. Verum eruditor noster & formator est *ο πατηρ των πνευματων*, a quo quæcunque in nobis summa & præstantissima sint, accepimus; cujus *παιδεια* est ab omni parte salutaris & *εις το μεταλαβειν της αγιοτητος αυτου* conducens, sensibus quidem, ubi obtinet, haud grata, sed dolore afficiens (*προς μεν το παρον ου δοκει χαρας εσαι, αλλα λυπης*), at olim (*υστερον*), postquam adoleverimus, peracta exercitatione, consummatam felicitatem nobis afferens (*καρπον ειρηνικον αποδιδωσι δικαιοσυνης*), Hebr. XII: 6 — 11.

Thef. VI.

Quamvis philosophi veteres plurimi egregia omnino multa de morte disferuerint, ut ejus horror excuteretur, saltem minneretur, longe sublimiorem tamen & certiozem ac solatii pleniorẽ hujus ultimæ, omnibus subeundæ, vicissitudinis notionem Christiani divino suo Magistro acceptam debent. Qui Sanctissimus Salvator, Joh. XIII — XVII, atrocis-

fimum

finum & teterrimum sibi paratum ac instans supplicii genus accurate prædicens, *mortis* vocabuli usum plane prætermittens, nec in cruciatibus lethalibus, quæ impenderent, hærens, loquitur suum iter, abitum, discessum e mundo, post quam migrationem mundus Eum non esset visurus, reditum ad Patrem, in domum paternam, ubi sunt *μοναι πῆλλαι*; nec dicit se esse jam *mortis proximum*, sed *οὐκ ἐστὶ εἶναι ἐν τῷ κόσμῳ*, se *δοξασθῆναι*, se discipulorum gratia abiturum, ut iis consulat, iis *εἰρήνην* paret, ad eos mittat adiutorem, *τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας*; & quæ reliqua sint vere divini hujus valedictorii sermonis.

Thef. VII.

Pariter longe eminentiora iis, quæ in profanorum scriptis obveniunt, sunt varia illa ab Apostolis ad leniendam *mortis* acerbitalis & tristitiæ cogitationem, ad avocandum a fœditate putrescentis cadaveris mente volvenda, ad futurorum spem excitandam & roborandam, e vitæ communis rebus translata, v. c. de migratione e tentorio, terrestri domo, diverforio, in sedem multo meliorem, de depositione tegumenti, de semine fato, pereunte quidem, sed iterum efflorescente (*σπείρεται σῶμα ψυχικόν, ἐγείρεται σῶμα πνευματικόν*, 1 Cor. XV), rel.

Thef. VIII.

In primis magnam ad fidem & sincerum boni studium habet vim Christiana de serie continua, qua hanc vitam altera, inde nexa, excipiet æternum duratura, de corporum resurrectione, cœlesti gaudio, doctrina; cui partim illustrandæ, partim confirmandæ, præcipue inservit Salvatoris ad vitam reditus, in cœlum adscensus, *δόξης* apud Patrem, regii muneris, & futuri ad judicium adventus, in SSa. frequens, pia ac diligens & seria commemoratio,